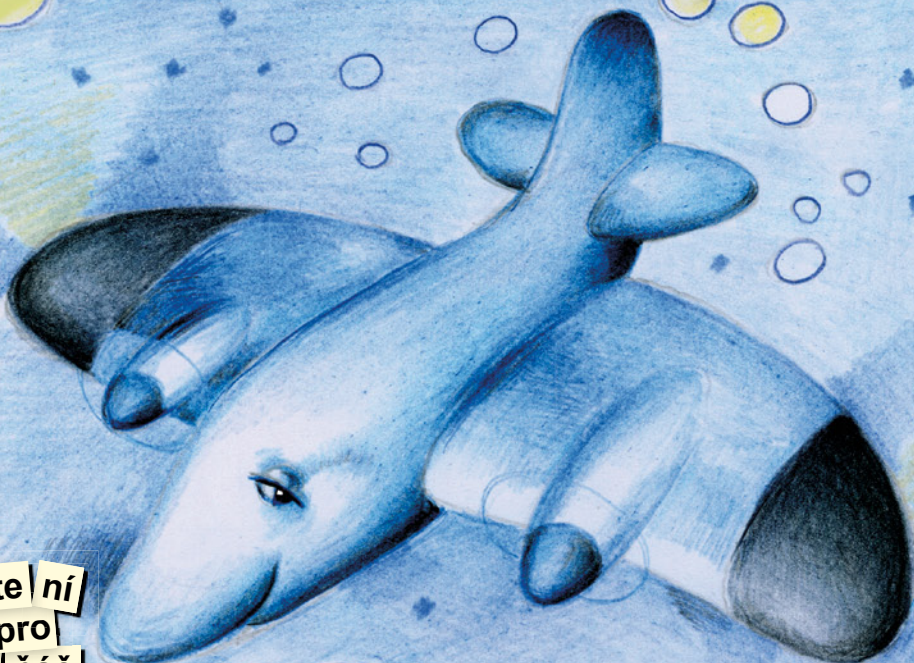

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Letadélko Jurášek

čte ní
pro
prvníáč
ky

 GRADA®

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fustan

Letadélko Jurášek

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

LETADÉLKO JURÁŠEK

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4441. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2011
Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-247-3882-6 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7368-1 (elektronická verze ve formátu PDF)

© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

Předmluva	7
Jak Letadélko přišlo na svět	9
První lumpárnička	13
Jak se Letadélko naučilo létat	17
Setkání se sovou	21
Jak bylo Letadélko na chvíli motýlem	25
Jak se Letadélko uzdravilo	29
Trampoty v parku	33
Jak se díky Letadélku stala paní Břicháčková sportovkyní	37
Jak se Letadélko setkala s Oliverem a jak se z něj stal Jurášek	41
Průšvih v garáži	45
U tatínka v práci	49
Nejlepší dárek	53
Jak překazil loupež za bílého dne	57
Malér v umělecké škole	61
Jak byl Oliver nemocný	65
Přátelství je nejlepší lék	69

Předmluva

Každý toužíme mít opravdového kamaráda. A co teprve kdyby to byl kamarád úplně jiný než ostatní! Oliver měl veliké štěstí, protože se v parku spřátelil s malým Letadélkem, které pojmenoval Jurášek. Spolu pak zažili mnohá nevšední dobrodružství, o kterých se můžete dočíst právě v této knížce. Pěkné počteníčko!

Jak Letadélko přišlo na svět

Byla noc. Ve velkém hangáru se ozývaly jen spokojené vzdechy pochrupujících letadel.

„Tak se mi zdá, že už chce na svět!“
přerušila náhle ticho paní Letadlová.

Budoucí tatínek, pan Letadlo, se s trhnutím probudil. „Cože? Už? Proč? Aha!“ Rozsvítil svá světla. Rozsvítil i světla v hangáru a zmateně začal jezdit sem a tam. Nešikovně přitom rozsypal bednu s náhradními díly. Pak narazil do zdi, až mu naskočila boule. Rámusením postupně probudil i ostatní letadla, která ospale mžourala.

„Co blázníš?!“ napomenula ho přísně paní Letadlová. „Raději nachystej postýlku! Co nevidět ji budeme potřebovat.“

„Postýlku? Aha! Ano, jasně, postýlku!“
Pan Letadlo dálkovým ovládním otevřel skříň, ze které vypadla krásná postýlka s krajkovými peřinkami v růžové barvě. Protože byla na kolečkách, jediným pošoupnutím doputovala až do blízkosti paní Letadlové. A nastávající tatínek hned hlásil: „Už je nachystaná!“

Brzy se hangárem ozýval pronikavý křik novorozeněte: „Uááá, uááá, uáááá!“

„Ty jsi krásná holčička! Pojd' k tatínkovi, Letadlinko moje milovaná!“ rozplýval se tatínek a chtěl své dítě zvednout z postýlky.

„Není to holčička!“ vložila se do toho maminka. „Jak to?“ divil se tatínek.

„Je to kluk!“ odpověděla s klidem maminka. „A je celý po tobě!“

Pan Letadlo se rozzářil
ještě víc. „Kluk říkáš?
Tak tě vítám, ty kluku
jeden! Letadélko moje
nejmilovanější!“

Ostatní
letadla zatím
do šampusových
skleniček čepovala
letecký benzin
z kanystru a připíjela
na zdraví malého

Letadélka. I tatínek se přidal. Z úst
přihlížejících letadel se ozývaly nadšené
výkřiky: „Gratulujeme!“

„Na zdraví malého Letadélka!“

„Ať žije!“

První lumpárnička

Letadélko zatím z postýlky vyhodilo růžové peřinky. V nestřeženém okamžiku se naklonilo přes okraj postýlky a šup – už bylo na zemi.

Tatínek se zatím pyšnil: „Jen se na něho podívejte. Jako by mi z oka vypadl!“ a ukázal na postýlku, která už byla prázdná. Vytřeštil oči a přijel co nejbliže.

„Jo, vypadl,“ proneslo suše některé z letadel. „Ale z postýlky ti vypadl!“

„Cože?“ probudila se maminka Letadlová. Při pohledu na prázdnou postýlku se rozplakala.

„Neboj,“ utěšoval ji tatínek. „Určitě ho najdeme, určitě se mu nic nestalo!“

Pak se společně s ostatními vydal prohledat každičký kout v obrovském hangáru.

Po chvíli pátrání synka skutečně našel.

Blaženě spal v hnízdečku ze smotaných

kabelů. „Tak to vidíš!“ řekl šeptem

tatínek a maminka ho přikryla růžovou

dečkou. Pak spolu s tatínkem usnuli vedle

svého synka.

Ráno zavrzaly dveře hangáru. Přicházeli

mechanici a s chutí se pouštěli do práce.

Letadélko se hned probudilo a zvědavě je

pozorovalo, jak šroubují, vrtají a pilují.

„Jé, to se mi líbí! To si musím taky

zkusit!“

Hbitě zajelo k bedně s nářadím

a přehrabávalo se v ní. Jako první vzalo pilu

a zkusilo s ní přeříznout hadici. V momentě

vytryskl gejzír vody a Letadélko ho nadšeně pozorovalo.

„Jo, podařilo se mi to!“ radovalo se.

Tatínek byl hned u něj. Vzal mu pilu a zamračil se. „To nesmíš brát do ruky! Mohl by sis ublížit!“ a už vedl Letadélko pryč, protože se blížili mechanici, aby prýšticí vodu zastavili.

Když byli dost daleko, tatínek na Letadélko mrknul. „Ale jsi šikula! Když jsem byl malý jako ty, taky jsem chtěl všechno vyzkoušet a prozkoumat. Ale vždycky jsem za to dostal vyhubováno.“

Jak se Letadélko naučilo létat

Jindy si Letadélko vzalo šroubovák a zkoušelo odšroubovat šroub, kterým byla připevněna ke zdi police s knihami. Police spadla a všechny knihy se z ní v tu ránu sesypaly. Jedna z knih se otevřela na stránce s obrázky letadel prohánějících se ve vzduchu.

„Jejdanánky, to je paráda! To bych chtěl taky umět!“

Tatínek do knihy zvědavě nakouknul a konejšivě pronesl: „Neboj se, taky to budeš umět. Všechno se spolu naučíme, až přijde správný čas.“

„A kdy?“ naléhalo Letadélko. „Já chci hned!“

Vtom se objevila maminka, zavřela knihu a řekla rozhodně: „Na létání je času dost. Nejdřív se musíš naučit jiné užitečné věci!“

Letadélko se uraženě schovalo pod malý pracovní stůl. Když se nikdo nedíval, vrátilo se pro knihu, kterou si před chvílí prohlíželo, a pokračovalo v listování. Tentokrát pod stolem. „A stejně se to naučím!“ brblalo vzdorovitě. Ale potichu, aby ho nikdo neslyšel.

Další den ráno už se opravdu prohánělo po hangáru. Lévalo z jednoho kouta do druhého, dělalo všelijaké otočky a přemety, umně se vyhýbalo lustrům a jiným předmětům v hangáru a přitom radostně výskalo: „Jupí! Já létám! Podívejte se, letím!“

Maminka se na synka dívala s obavami a při každé otočce na něj volala: „Dávej pozor! Co to děláš? Brzdi, vždyť si polámeš křídla! Okamžitě toho nech!“

Jenže teď už Letadélko přestat nemohlo. Vždyť bylo zrovna v nejlepším! Plnou rychlostí se vyřítilo přímo proti otevřenému větracímu okénku, a než se všichni nadáli, vylétělo ven.

„Kam letíš?“ volala na něj zoufalá maminka. Letadélko se otočilo a řeklo: „Přece do světa!“

Maminka vytřeštila oči, ale tatínek se usmál. „On je vážně celý po mně!“

Setkání se sovou

Letadélko bylo jako utržené ze řetězu. Lévalo, jak nejrychleji to šlo. Kličkovalo a radostně zkoušelo všechno, co se dá ve vzduchu udělat. Před ním se na obzoru objevil les. Protože bylo zvědavé, zamířilo rovnou tam. Jenže nezvládlo včas zabrzdit a v plné rychlosti narazilo do kmene starého košatého dubu. Ozvala se rána a z dutiny stromu vypadla sova. Dopadla Letadélku na hlavu, pak udělala kotrmelec na křídlo a nakonec dopadla až na zem. Přitom jí z očí spadly brýle. „Hernajs fagot!“ zaklela sova nazlobeně a poslepu šátrala křídlem okolo sebe, aby našla ztracené brýle. „Co to má znamenat? To je snad zemětřesení!?“

Letadélko se pomalu vzpamatovávalo z leknutí. Před očima mu ještě jiskřilo.

„Nezlobte se, já nerad! Nevšiml jsem si, že je přede mnou strom a narazil jsem do něj!“

Sova zatím na trávníku nahmatala své brýle a nasadila si je na oči.

„Cože? Nevšiml? Nejvyšší strom v celém lese a on si ho nevšimne! To potřebuješ brýle!“ řekla a zaletěla pro ně. Když se z dutiny soukala ven, znovu upadla a brýle mu s žuchnutím nasadila rovnou na nos.

„Aúúúúúú,“ zaúpělo Letadélko.

„A houkat taky neumíš!“ vyčítala sova.

„Správně je to HÚÚÚ. Vidím, že se musíš ještě hodně učit. Nejprve tě naučím lovit myši. Už se smráká, to je právě tak nejvyšší čas!“